

той много пѣти бѣ разправялъ на събратията си селяни много любопитни истории изъ букваря. Тѣ се много чудѣха и не биха ги никакъ повѣрвали, ако не бѣ ги разказвалъ самъ дѣдо Генко, въ когото имаха пълно довѣрие.

На едно мѣсто старецътъ се сложи върху зелената трѣва да си почине, свали шапка и изтри потно отъ ходъ чело. Слѣдъ мако той стана и пакъ тръгна по ревизия изъ обширната градина, унесенъ отъ множеството. По дългитѣ и изгубени алеи се движеше бавно любопитенъ народъ, едни насамъ, други нататъкъ, срѣщаха се, изгледваха се взаимно и второчено отъ глава до пети, спираха се, взираха се тукъ-тамъ въ рѣшеткитѣ, чудѣха се, размѣняваха впечатления си и пакъ тръгваха. Зададе се една изпълнила алеята тѣлна напръмѣнени евреи и еврейки, които грѣмко се прѣспираха за нѣщо. Мѣжетѣ ядѣха тиквеви сѣмки. Съ тѣхъ имаше войникъ евреинъ. Дѣдо Генко ядно изгледа евреитѣ и войника, пакъ запита на високо одного българина, който се случи до него:

— Мигаръ и чафутитѣ зиматъ аскеръ?

— Зиматъ наредъ всички, дѣдо!

Единъ-двама евреи се обърнаха и ядно изгледаха стареца. Той, безъ да го е ни най-малко грижа, продължи:

— Не е право!... Не е тѣхно царството. Турцитѣ зимаха ли отъ насъ и отъ другитѣ миллети аскеръ, а? ... — Досвидѣ се нѣщо на стареца.

— Защо да не е? ... Трѣбва и тѣ да служатъ въ войската, да се помжчатъ и тѣ малко! Мигаръ ний да ги пазимъ, а тѣ да събиратъ Соломоново богатство? ...

Дѣдо Генко се усѣти за минута наддуманъ, но пакъ отвърна:

— Може ли, бе, ний и тѣ заедно да бждемъ? ...

Чафутинъ ще народъ и християнско царство и църква да пази и на бой да отива! Тежко му и горко!... Само на барутъ да му замирише, ще хвърли пушката и ще бѣга като опърленъ! Пакъ е и грѣшно! Кой Господъ ще му помага?

— Ще бѣга ли? Я нека само се опита!...